

kjendte, at han Intet vidste, hvorimod Ministeren kom saavidt, at han vidste, at denne Sag, som 4 Ministre havde beffæstiget sig med, ikke hørte hjemme under Kultusministeriet. Sagen gik saa over til Indenrigsministeriet, hvor dengang den nuværende høitærede Minister for Forsvarsvæsenet fungerede som Indenrigsminister, og ogsaa han lovede at paastynde Sagen, og endelig kom da den 6te Minister, nemlig den høitærede nu fungerede Indenrigsminister. Naar nu den nuværende høitærede Minister lover at paastynde Sagen, saa vil jeg ikke betvivle, at han mener det, men jeg gad da nok spørge, om man, naar man skal slutte fra de foregaaende 4 Aar, saa ikke kan sige, at Sandsynligheden taler for, at ikke alene denne høitærede Minister, men ogsaa den 7de eller 8de Minister vil komme til at fungere under Sagens Gjennemførelse. Endvidere skal jeg gjøre opmærksom paa, at en tilsvarende Lov udkom ifjor under 26de Marts 1870 efter at have gennemgaaet den samme mærkværdige Skærsild. Den kom ud ifjor efter mange Løfter om dens snarest mulige Gjennemførelse i det praktiske Liv, men der er til Dato — og nu er det 10 Maaneder siden — ikke sat det Allerringeste i Bevægelse for at fremme Afløsningen af det, som Loven gik ud paa, nemlig Smaaredselafgifter. Om man kan kalde det Bevægelse, der foregaaer i Ministeriet, veed jeg ikke, men vedkommende Formand har ikke gjort det allerringeste Skridt for at faa den sat igjennem. Denne Lov vedkommer forøvrigt heller ikke den høitærede Indenrigsminister, saa der kan altsaa heller ikke rettes nogen Debældelse imod ham i den Henseende. Naar nu altsaa Sagens Gang har været saaledes, og naar man huffer paa, at Korntiendens Ydelse i Kjørven er forbudt for Kongeriget ved Loven af 14de April 1852 fra den 1ste Januar 1866, og at denne Lov fremdeles er stærket ved en ny Lov af 12te December 1860, som forbyder Ydelsen af Tienden i Kjørven fra den 1ste Januar 1863, samt at denne sidstnævnte Lov af 12te December 1860 udtrykkelig siger, at Tiendafløsningen fra Ydelse i Kjørven skal fremmies saa hurtigt som muligt og senest inden en vis Tid, saa tror jeg virkelig, naar

man nu giver denne 3die sidste Lov, havde jeg nær sagt, for endelig at skaffe denne Sag ud af Verden, som for længe siden burde have været ude af Verdenen, at der er Grund til ikke at slappe denne sidste Lovs Bestemmelse ved at udelade: „Snarest muligt og senest inden“, thi saa giver man ligefrem de vedkommende Autoriteter den største Opfordring til at sige: Denne Sag haster ikke. Vi behøve ikke at paastynde den. Spørger man nu om Beboernes Dnske, tager jeg ikke i Betænkning at sige, at den langt overveiende Del af Beboerne godt veed, at der ikke kan tænkes paa nogen mindelig Forening mellem Præsten, hvorom det nærmest dreier sig, og Beboerne. Sagen forholder sig nemlig saaledes, at der bliver holdt offentlige Auktioner i de fleste af de Egne, Loven omfatter, hvorved Tienden bliver bragt op til en unaturlig Høide, og medens Beboerne naturligvis ikke ville gaa ind paa, at denne Auktions Pris lægges til Grund for Afløsningen, er dette netop Præstens Dnske, og dernæst har den allerstørste Del af samme Egn tidligere i høt Grad dyrket Raps, og denne Sædart har den Mærkelighed med Hensyn til Tiendehelsen, at Præsten faar dobbelt Tiende af den. Naar man altsaa vil tænke sig, at Tienden er solgt ved Auktion, og at Rapsdyrkingen nu er lagt tilside, bliver det begribeligt, at Beboerne ikke ville kunne komme til en mindelig Forening med Præsten, som absolut vil have, at den Afløsning, som skal finde Sted, kommer til at svare til, hvad han har oppebaaret i de sidste 10 Aar, og som er beregnet efter de unaturlige Auktionspriser og efter Produkter, som næsten slet ikke mere dyrkes. Naar jeg med et æret Medlem har foreslaaet, ikke blot at Loven skal gennemføres inden 1ste Januar 1874, men tillige, at Tiendekommissionen skal træde i Virksomhed den 1ste Mai d. A., saa skal derved bemærkes, at det er Beboernes høieste Dnske, at denne Sag hurtigt bringes tilende og bringes tilende saa hurtigt, at de ikke i et Aar endnu skal have den for Landmanden utaalelige Plage at se sin Tiende i Kjørven bragt til offentlig Auktion. Vrede Medlemmer ville altsaa se, at man ved at vedtage de to Forslag, som ere